

Lyckokast. 23-åriga Angelica Allén är nybliven som ansvarig för Kåkens öppna ateljé. "Det känns konstigt att vakna och känna att jag mår bra nu", säger hon.

Foto: Mikael Svensson

Angelica: "Jag lever min dröm"

KISA

**Anonym i kommunala papper.
Människa av kött och blod i Corren.**
– Jag måste kunna stå för vem jag är, säger Angelica Allén.

Hon har just berättat sin levnadshistoria. I korta drag, med bred pensel och med förvånansvärt stort lugn.

– Det är bara på ytan, säger Angelica Allén när vi träffas i ungdomshuset Kåken i Kisa.

– Du ser inte stressen och oron inombords.

Det började redan när hon vaknade den här dagen. Pirret i magen, handsvetten, yrseln och lusten att fly från allt som luktar krav.

– Nya grejer är jobbiga och innan du kom var jag som ett stressat litet djur, säger hon.

Namnet Angelica är bildat av latinets angelica, den änglika, men blid och from är det minsta som Angelica Allén har varit.

I en snabbspolning genom hennes 23-åriga liv skymtar

en uppväxt i missbrukarfamilj, utslängd från hemmet och beroende av socialbidrag i tidig ålder. Till det kan läggas diagnoser på adhd, Aspberger och bindvävssjukdomen EDS. Tillvaron trasslade som nyspunden sockervadd. Utan någon som helst sötma. Mer än den hon sög i sig i drogernas förvridna verklighet.

– Det var cannabis mest, men även annat.

– **Jag boffade** också varje dag under ett helt år i högstadiet. Det var inte alls bra. Man kan ju dö redan första gången, men det visste jag inte då.

Skoltiden var över huvud taget mest bara kaos. Även om hon lyckades få ett skapligt betyg i nian.

– Jag var mest bara arg.

Hon lägger inte skulden på vare sig föräldrar eller diagnoser.

– Jag har bara mig själv att skylla.

Tiden efter högstadiet blev ett gatlopp mellan läkarbesök och rehabilitering. Angelica hade också nära kontakt med socialförvaltningen i Kinda.

– Jag gick hos familjeteamet för att bli av med mina dåliga vanor.

”Jag kände att jag hörde till och betydde något.”

Angelica Allén

Efter en tid blev hon erbjuden att arbetsträna på Kåken. Mjukstarten var mjukare än mjuk med en timme i veckan.

– Jag märkte snabbt att det var varmt, kärleksfullt och mycket glädje bland folk. Och jag kände att jag hörde till och betydde något.

Angelica lyckades bli fri från droger, men i avhållsamhetens klara ljus fick hon också social fobi.

– Jag satt i ett hörn och tittade på alla människor och var livrädd.

Vändpunkten vill hon stava ungdomslots Lena Johansson och fritidsledare Per Lundström som upptäckte Angelicas stora intresse för konst.

– De är mina stora idoler. De är väldigt bra på att peppa och jag är evigt tacksam för att dom såg mig och gav mig modet att finnas till. En dag vill jag kunna jobba och vara lika drivande som dom.

Angelicas arbetsträning utökades till elva timmar i veckan och en ytterligare

Dubbel vinst

Kåkens insatser för unga på glid ger både mänskliga och ekonomiska vinster.

Det visar ett socioekonomiskt bokslut (kostnaden för förebyggande insats vägs mot en beräk-

ning av kostnaderna för att inte göra insatsen) som Kåken tagit fram i samarbete med Fryshuset i Stockholm.

I siffror handlar det om 8,4 miljoner kronor för 2013.

förlängning är på gång. Hon är också nybliven som ansvarig för Kåkens öppna ateljé där människor i alla åldrar kan träffas för att uttrycka sig konstnärligt.

Kontakten med ungdomshuset blev ett lyckokast. Både för Angelica och samhället. Hon är en av elva unga vuxna som ingår i Kåkens socioekonomiska bokslut för 2013. Enligt årsredovisningen har husets insatser för ungdomar på glid inneburit sparade samhällskostnader på 8,4 miljoner, vilket Corren berättade om 25 februari.

Frågan är hur livet skulle ha blivit för Angelica utan Kåken som fast punkt.

– Jag hade säkert börjat med en massa skit igen och fastnat i gamla depressionsmönster.

Dit är det långt i dag.

– **Jag har tagit tag** i mina rädslor. Och klarar man ett hinder och sedan nästa, då blir man starkare.

Mycket av styrkan hämtar hon i måleriet.

– Jag bara är där i det lugna och harmoniska.

– Förr trodde jag att drömmar bara var för puckon, men nu lever jag min dröm.

Torbjörn Lindqvist
013-28 01 42
torbjorn.lindqvist@corren.se